

kõnnelda, teist korda wanker tühhi, teist korda wasšikas faddund! nago olleks tale kegi páhhå lónud, toibus ta wankri körwas ja kes wöib tale páhhaks panna, kui ta ühhe wandege, mis na just ühhe lihhoniku selli wåtiline olli ommale nattuke kergitust otsis; ta wahtis tae-wad ja maad läbbi, kas ta kuškil sedda kaddund wasšikast ei näe rippuvad. Se kord teadis ta agga selgeste, et ta mitte ennam árra joošnud, waid warrastud olli. „Oh ma meleto, oh ma sõgge!” karjus ta üks kord teise járrele, „nikaua kui ma ilmaasjata ühhe járrel joostin laastin mä teise jásse árra war-rastada, mis nüüd head nõuks? Agga se war-ras ei wöi mitte kaugel olla, körtsmitk peab abbi saatma.”

Jalla pealt úmber pöördes sõitis ta nüüd kolmat korda körtsi ette. „Kule körtsmitk, minna ehk sinno wasšikad on nõietud,” hüdis ta jubba emalt wasto tulleva körtsmitkule ja kaebas omma õnnetust, „agga sedda warrast pean ma fätte sama, selle peale wannun ma kõik muštag ja tullised kofko,” ütles ta om-

ma jutto lõppetades. „Agga nüüd körtsmitk rutto veel üks wasšikas, ilma selleta ei wöi ma mitte koeo minna.”

Körtsmitk läks lihhonifuga talli ja náitas tahhe illusa suurde wasšikate peale, ütteldes: „Otsige neist mõllematest üks wålja!” just kui üks pange táis kúlma wet olleks lihhonikule kaela wallatud seisis ta, kord wasšikate, kord körtsmitko peale wahtides, fest seal seisid temma mõllemad árrakaddund wasšikad, üks tömmo teine halli ja walge firjo. Agga enne kui ta veel aega sai omma immetelemise ülle sõnno tehha, hakkas körtsmitk sure healega nenda naerma, et temma kõht wabbises ja rákis kuida ta judi abbiga temmale üht pišsokest nalja tahtnud tehha. Lihhonikul hakkasid nüüd kül pasled nattuke punnaseks minnema ja rus-sifikad kihhelema, fest se nalli náitas nalja kohata ommeti nattuke liig ollewad, agga körtsmitk panni kohhe pool tošsinat paieri ðllut letti peale ja sellega olli kõik waen ja pasle punnaštamine lahkunud. Isak agga olli selle ašja jures kõige rõõmsam, fest need kaks poole